

Křest Duchem svatým

V této úvaze bychom se s Vámi chtěli podělit o naši víru, že Bůh miluje všechny své děti stejně a chce s nimi mít plnohodnotný vztah hned, jak se rozhodnou stát se Jeho dětmi. Proto Duch svatý naplní jejich srdce hned při obrácení bez dalšího časového odkladu. Toto je křest Duchem svatým, který je Boží okamžitou odpovědí na rozhodnutí člověka. Na základě biblických veršů bychom chtěli vysvětlit, proč tomu věříme a poukázat na omyly charismaticko-letnicního učení, podle něhož jsou obrácení a křest Duchem svatým zpravidla dvě odlišné události [1] s časovým odstupem.

Obsah

- 1 Výskyt a význam pojmu křest Duchem svatým v Novém zákoně
- 2 Jedinečná situace učedníků: časový odstup mezi obrácením a křtem Duchem svatým
- 3 Situace křesťanů po Letnicích r.30 n.l.: křest Duchem a obrácení — plnost bez časového odkladu
- 4 Naplnění Duchem svatým: vztah s Duchem svatým během života křesťana
- 5 Nesprávně vykládaná místa v charismatickém učení
 - 5.1 Nikodém — narození z vody a z Ducha — Jan 3:1-8
 - 5.2 Jan 20:19-23 — „Přijměte Ducha svatého.“ — Jak to bylo možné před letnicemi?
 - 5.3 Skutky 2:37-39: „Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.“ (Verš 38) Je pokání a křest oddělené od přijetí Ducha?
 - 5.4 Skutky 8:5-24: Obrácení Samaritánů a přijetí Ducha s časovým odstupem
 - 5.5 Skutky 19:1-7: Dvanáct učedníků Jana Křtitele
 - 5.6 Skutky 18:23-28: Apollo
 - 5.7 Lukáš 11:5-13
- 6 Závěr, shrnutí

📌 1 Výskyt a význam pojmu křest Duchem svatým v Novém zákoně

Pojem křest Duchem svatým se vyskytuje ve všech evangeliích: Matouš 3:11, Marek 1:8, Lukáš 3:16 a Jan 1:33. Tato slova Jana Křtitele se vztahují na Ježíše: on je tím, který bude křtít Duchem svatým. Ježíš je mocnější než Jan. Jan volal lidi k pokání a k obrácení se ze svých hříchů. Ježíš je však schopen dát jim také nebeskou moc skrze Ducha svatého, aby žili zbožný život a následovali ho. Toto Janovo zaslíbení se naplnilo o Letnicích 30 n.l., jak to Ježíš předpověděl před svým nanebevstoupením (Skutky 1:4-8). Můžeme vidět velkou změnu v postoji učedníků, kteří byli nejprve za zavřenými dveřmi kvůli strachu ze Židů (Jan 20:19), ale po přijetí Ducha svatého hlásali dobrou novinu s velkou odvahou a moudrostí (Skutky 2:14).

📌 2 Jedinečná situace učedníků: časový odstup mezi obrácením a křtem Duchem svatým

První učedníci se rozhodli následovat Krista, ale museli čekat do Letnic 30 n.l., aby byli pokřtěni Duchem. Důvod k tomuto časovému odstupu najdeme v Ježíšových slovech:

Jenže pravím vám pravdu: Je pro vás lepší, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k

vám nepřijde. Ale když odejdu, pošlu ho k vám. (Jan 16:7)

V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“ jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven. (Jan 7:37-39)

Tato místa ukazují, že učedníci byli v mimořádné situaci. I když se rozhodli následovat Ježíše v době, kdy ho poznali, Ducha svatého dostali až později po Ježíšově oslavení.[2] Museli čekat, protože Duch svatý ještě nebyl seslán (Jan 7:39). Avšak když byl Duch o Letnicích dán a třetí božská osoba zjevena, ti, kteří se rozhodli následovat Ježíše, již nemuseli čekat. Mohli být naplněni Duchem svatým bez časového odkladu.

3 Situace křesťanů po Letnicích r.30 n.l.: křest Duchem a obrácení – plnost bez časového odkladu

Po Letnicích již obrácení a křest Duchem svatým nejsou dvě oddělené události. Když někdo otevře svoje srdce a zavolá Boha do svého života, Bůh si v něm učiní příbytek okamžitě:

... a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. [...] Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (Jan 14:16-17.23)

Ježíš nejprve hovoří o seslání Ducha svatého, že bude s věřícími navěky, pak mluví o Otci a o sobě. To znamená, že skrze přijetí Ducha svatého si u nás ve skutečnosti udělá příbytek trojjediný Bůh. Když se obrátíme, příbytek si v nás neučiní jenom část Otce a část Ježíše, stejně tak ani Duch svatý není vylit do srdce obráceného člověka jen částečně. Jedinou podmínkou je: milovat Boha a rozhodnout se zachovávat Jeho slovo. V tomto případě Bůh neotál se svou láskou, ale přichází okamžitě a vylije ji do věřícího srdce:

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, kterého jsme dostali. (Římanům 5:5)

Od Boží bytosti je velmi vzdálené, aby udělila pouze omezené množství své lásky tomu, kdo po ní touží. Duch svatý je osoba, která nemůže být rozdělena na kusy a části jako objem vody. Jeho působení je často přirovnáváno k vodě, která oživuje, občerstvuje a uhasí žízeň člověka. Avšak nikde v takových přirovnáních nečteme o tom, že by Bůh dal nejprve malou porci vody a pouze později plné množství. Když Starý zákon slibuje Ducha svatého a používá obraz vody, vždy mluví o plnosti: Izajáš 32:14-16; 44:1-5; 43:19-20; 41:17-20; 35:7; 55:1-2; 58:11; Joel 3:18; Ezechiel 47:1-12).

Protože je Duch svatý osoba, buď je přítomen v srdci člověka, nebo není. Když je přítomen, pak je přítomen zcela ve své plné bytosti a naplňuje srdce člověka.

Byliť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošíjní, bloudící, sloužící žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce. Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha, Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého [3], Kteréhož vylil na nás hojně,

skrze Jezukrista Spasitele našeho, Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného. (*Titovi 3:3-7*)

V kontextu hovoří Pavel o obrácení. Kdysi jsme byli neposlušní, ale Bůh nás spasil koupelí znovuzrození a obnovy v Duchu svatém, kterého na nás hojně vylil. To znamená, že obrácení a přijetí Ducha v hojnosti nemůže být považováno za dvě oddělené události, které se stanou s časovým odstupem.

Pokud někdo nepřijal Ducha v hojnosti, není obmytý, obnovený a znovuzrozený, což znamená, že není spasený a ospravedlněný a není dědicem věčného života (v. 7).

Na jiném místě Pavel spojuje přijetí Ducha v plnosti s připojením se k společenství:

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. (*1. Korintským 12:12-13*)

Každý člen společenství byl napojen jedním Duchem. Být napojen je silný výraz pro plnost. Jak jsme již výše vysvětlili, Duch jako osoba se může dát pouze zcela a nikoli částečně. Když napájí druhé sebou samým, dělá to úplně a ne nejprve pouze douškem a později plností. Takové učení se hodí více na orientální způsob myšlení o neosobním Bohu a energii, než na osobního Boha, který se ukázal v Bibli.

Kdyby existovaly dvě fáze přijetí Ducha Svatého (první částečná a druhá v plnosti), měly by být i dvě skupiny nebo druhy křesťanů v církvi podle množství Ducha, které přijaly. Ale 1. Korintským 12 o církvi takový obraz neukazuje. Když se podíváme na širší kontext, Pavel říká, že každý křesťan je velmi cenný, protože v něm žije týž Duch, v němž také vyznává Ježíše jako svého Pána, a od kterého dostal dary (1. Korintským 12:3-11). Jsou rozdíly v darech, ve službách a v působení, ale Pavel nezmiňuje rozdíly v „množství“ Ducha, ačkoli by to bylo velmi vhodné zmínit ve verších 4-6, kdyby takové rozdělení existovalo. Všechny dary ve verších 8-10 jsou znaky, že je někdo naplněn Duchem — tzn., nejen mluvení v jazycích, které charismatické učení vyzdvihuje jako jasné znamení, že je někdo pokřtěn Duchem svatým.

Římanům 8:1-17 také vylučuje „tělesné křesťanství“. (Charismatické učení obvykle nazývá lidi, kteří jsou „křesťany“ bez křtu Duchem svatým, tělesnými křesťany [4] .) Ti, kteří žijí podle těla se nemohou líbit Bohu a zemřou. Křesťané žijí podle Ducha a usmrcují skutky těla. Výraz: „žít podle Ducha“ jasně poukazuje na naplnění Duchem. Bůh se chce podělit o svou celou bytost se svými dětmi od začátku a chce je podporovat v bojích. Proč by se o sebe podělil pouze částečně právě na začátku, kdy má znovuzrozený křesťan často těžké boje? On nám dává plnost, abychom s Ním zakusili hluboký vztah, skrze který jsme schopni žít vítězný život v poslušnosti.

Pavlova zkušenost z Damašku je také svědectvím, že naplnění Duchem svatým nemůže být odděleno od obrácení: Skutky 9:17-18. Mimochodem, není tu žádná zmínka o mluvení v jazycích (jako klasická charismatická teorie učí), ani o jiném viditelném daru Ducha, když na něj Ananiáš vložil ruce. Na příkladu Kornélia v Skutcích 10:44-48 můžeme vidět, že Duch Svatý byl na něj a jeho domácnost vylit při jejich obrácení, dokonce ještě před křtem vodou. (Podle klasického charismatického učení má být pořadí následující: obrácení, křest vodou a pak křest Duchem svatým.)

⚓ 4 Naplnění Duchem svatým: vztah s Duchem svatým během života křesťana

Při obrácení v nás Bůh začíná přebývat skrze Ducha svatého. Tento vztah s Ním může být posílen naší

poslušností v dobrých rozhodnutích, oddaností a modlitbou, ale může být také oslaben naší neposlušností. Výrazy jako „být naplněn Duchem“ v Efezským 5:18 nebo „zarmucují Svatého Ducha“ v Efezským 4:30 ukazují, že velmi záleží na naší poslušnosti, do jaké míry v nás Duch svatý může působit. Pavel hovoří o něčem podobném v Galatským 5:25: „Pokud žijeme v Duchu, podle Ducha také jednejme.“

Ve Skutcích 4:31 se první křesťané vroucně modlili a zakusili velkou posilu jejich víry skrze Svatého Ducha:

Když se pomodlili, otrásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží.

Výraz „naplnění Duchem svatým“ najdeme také v jiných situacích ve Skutcích, kdy Duch svatý křesťana posílil v obtížné situaci: Skutky 4:5–10; Skutky 13:9–12. Naplnění Duchem má v těchto situacích odlišný význam jako např. v Skutcích 2:4 nebo 9:17, když se někdo obrátil a přijal Ducha svatého. Nejde o začátek vztahu s Bohem, ale o posílení vztahu s Ním a zakusení Jeho síly a pomoci zvláštním způsobem skrze Ducha svatého.

Když čteme o nějakém křesťanovi, že byl plný Ducha svatého, neznamená to, že pouze on byl pokřtěn Duchem, zatímco ostatní ne. Je tím pouze vyjádřené, že skrze svou poslušnost bylo působení Ducha svatého v jeho životě velmi viditelné:

Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství. (Skutky 6:5)

Autor zde určitě nechtěl vyjádřit, že pouze Štefan — na rozdíl od ostatních šesti bratrů, byl pokřtěn Duchem svatým.

⚓ 5 Nesprávně vykládaná místa v charismatickém učení

V Novém zákoně jsou místa, která bývají špatně vykládána^[5]. Když máme před očima věci vysvětleny výše, nebude těžké správně pochopit i následující úryvky.

5.1 Nikodém — narození z vody a z Ducha — Jan 3:1-8

Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3:5)

Charismatický nesprávný výklad tohoto verše zní, že křest vodou a Duchem jsou dvě oddělené události, kvůli spojce „a“. Jak jsme již vysvětlili ohledem listu Titovi 3 (viz poznámka č. 3), dva výrazy spojené spojkou „a“ znamenají v biblickém jazyce velmi často paralelismus. Paralelismus znamená, že oba výrazy vyjadřují stejný obsah, pouze zdůrazňují různé zřetele. Výše jsme také ukázali, že voda je v Starém zákoně používána jako metafora pro Ducha, např.:

... Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou. Porostou jak mezi trávou, budou jako topoly při tekoucích vodách. (Izajáš 44:3-4)

Vylití vody na žíznivou půdu a vylití Ducha na potomstvo Izraele nejsou dvě oddělené události, ale znamenají totéž. Izrael je přirovnán nejprve k vyschlé zemi a později k vrbám při vodních tocích po přijetí

požehnání — Ducha. Duch a požehnání jsou v tomto verši paralelismus. Narození se z vody a z Ducha v Janovi 3 proto jednoduše znamená být obnoven Duchem svatým, tak jak voda obnovuje toho, kdo se jí umyje.

V Ezechielovi 36:22-38 najdeme podobné vyjádření, které ještě jasněji popisuje znovuzrození nebo narození se shůry [6]. Jedná se o čin, který vykoná Bůh. Ježíš očekával, že Nikodém — učitel Izraele, zná Starý zákon a jeho slova pochopí.

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (*Ezechiel 36:25-27*)

Celý kontext hovoří o konání Boha, a ne člověka, takže nejde o křest vodou. I když narození shora samozřejmě předpokládá obrácení člověka.

5.2 Jan 20:19-23 — „Přijměte Ducha svatého.“ — Jak to bylo možné před letnicemi?

Když to řekl, dechl na ně a říkal jim: „Přijměte Ducha svatého.“ (*Jan 20:22*)

Jak jsme poukázali výše, předpokladem pro seslání Ducha svatého byl Ježíšův odchod a oslavení (Jan 7:39; Jan 16:7). Tyto podmínky ale nebyly v situaci v Janovi 20 ještě naplněné, protože Ježíš zatím nevstoupil do nebe k Otci do své slávy. Proto je vyloučeno, aby v této situaci učedníci přijali Ducha svatého. Verš 22 je potvrzením Ježíšova zaslíbení o seslání rádce, o kterém mluvil před svou smrtí. Chtěl učedníkům, radujícím se z jeho vzkříšení připomenout, že musí opustit Zemi. Nenechá je však jako sirotky, ale sešle jim rádce — Ducha svatého. Symbolický akt dechnutí jim měl být pomocí pochopit jednotu a vztah mezi Ježíšem a Duchem svatým, kterého měli přijmout po několika dnech (Skutky 1:5).

5.3 Skutky 2:37-39: „Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.“ (Verš 38) Je pokání a křest oddělené od přijetí Ducha?

Není žádný důvod z tohoto úryvku vyvodit, že pokání s křtem a přijetí daru Ducha svatého jsou dvě oddělené události s možným časovým odstupem. Z veršů 42-47 je zřejmé, že Duch svatý hned začal mocně působit v životě věřících. Naplnil jejich srdce a dělal velké zázraky v nich a mezi nimi: hlubokou bratrskou lásku a jednotu.

5.4 Skutky 8:5-24: Obrácení Samaritánů a přijetí Ducha s časovým odstupem

„Když se apoštolové, kteří byli v Jeruzalémě, doslechli, že Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého, neboť na nikoho z nich ještě nesestoupil; byli pouze pokřtěni ve jménu Pána Ježíše.“ (*Skutky 8:14-16*)

Zvěstování evangelia Samaritánů byla historická událost, která dokázala, že ne pouze Židé jsou pozváni a vítáni v Božím království. Kvůli dlouhotrvajícímu nepřátelství mezi Samaritány a Židy bylo důležité, aby Petr

a Jan jako apoštolové a sloupy církve, přišli do Samaří přivítat nově obrácené křesťany. Přišli jim vyjádřit, že jsou přijati do církve jako noví bratři v Kristu. Ale jak máme chápat, že „na nikoho z nich ještě (Duch) neseštopil; byli pouze pokřtěni ve jménu Pána Ježíše“? Vzhledem k první část tohoto tématu je vyloučeno, že nebyli naplněni Duchem svatým, když se obrátili. „Sestoupení“ Ducha v této pasáži musí proto mít jiný význam. Autor Lukáš měl výrazem „seštopení“ na mysli mocné a zázračné konání Ducha^[7] jako jasné znamení Jeho přítomnosti v jejich životech. Toto zázračné a viditelné konání Ducha Samaritáni nezakusili před Petrovým a Janovým příchodem. Muselo jít o něco viditelné, protože se píše ve verši 18: „Když Šimon viděl, že vkládáním rukou apoštolů se uděluje Duch, nabídl jim peníze“. Proto máme chápat verš 17: „... a dostali Ducha svatého“ v takovém smyslu, že dostali konkrétní dar Ducha Svatého, pravděpodobně mluvení jazyky. Bylo to potvrzení, že Duch působí v jejich životech, ale nebyl to okamžik, kdy byl Duch vylit do jejich srdcí. Skutečnost, že dar jazyků nebyl dán skrze Filipa, ale skrze Petra a Jana, lze vysvětlit jedinečnou situací Samaritánů. Bylo důležité, aby jejich přijetí do církve bylo potvrzeno apoštol^[8].

5.5 Skutky 19:1-7: Dvanáct učedníků Jana Křtitele

... A řekl jim: „Dostali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Oni mu odpověděli: „Ani jsme neslyšeli, že je Duch svatý.“ (Skutky 19:2)

Tito učedníci byli pokřtěni Janovým křtem, což znamená, že byli Janovým učedníky a následovníky jeho učení. Neznali však Ježíšovo učení ani nic nevěděli o Duchu svatém. Z těchto důvodů je nemůžeme považovat za křesťany. Můžeme se domnívat, že to byli muži z Malé Asie, kteří slyšeli o Janu Křtiteli nebo se s ním dokonce setkali, obrátili se ze svých hříchů a začali žít spravedlivě na základě jejich poznání. Proto je v prvním verši Lukáš nazývá učedníky a Pavel je považuje za věřící ve druhém verši. Zdá se, že spolu měli také společenství. Poznali od Pavla křesťanství a okamžitě je přijali. Rozhodli se následovat Krista, proto je Pavel pokřtil a hned nato přijali Ducha svatého. Když na ně Pavel položil své ruce, dostali také viditelné dary od Ducha: mluvení jazyky a prorokování.

5.6 Skutky 18:23-28: Apollo

„Byl poučen o Pánově cestě a se zápalem ducha mluvil a správně učil o Ježíši, ačkoli znal pouze Janův křest.“ (Skutky 18:25)

O Apollovi čteme, že podobně jako učedníci Jana Křtitele ze Skutků 19 znal pouze křest Jana. Avšak liší se od nich v těchto bodech:

- byl poučen o cestě Páně
- mluvil se zápalem Ducha — doslova byl vroucího Ducha (v Římanům 12:11 se stejné vyjádření vztahuje na křesťany: „v horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.“)
- správně učil o Ježíši
- začal směle vystupovat v synagoze
- není zmínka o tom, že by ho Akvila a Priscilla byli pokřtili

Všechny tyto body ukazují, že Apollo byl na zcela jiné úrovni než dvanáct učedníků z Efezu. Ačkoli o Ježíši a křesťanském učení nevěděl všechno, Akvila a Priscilla ho považovali za bratra v Kristu. Pravděpodobně ho nepokřtili, pouze mu důkladněji vysvětlili cestu Boží.

5.7 Lukáš 11:5-13

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lukáš 11:13)

Vycházejíce z tohoto místa, charismatici a letniční pořádají zvláštní setkání, kde prosí Boha o Ducha Svatého. Avšak kontext, ani původní řecký text nepodporují takové chápání. Text říká „těm, kdo ho prosí“ a ne „těm, kdo ho prosí o Ducha“. V této situaci učil Ježíš své učedníky se modlit a pro povzbuzení hovoří o tom, jak Bůh vyslyší naši modlitbu. Matoušovo evangelium 7:11 píše v paralelním místě:

Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré věci těm, kdo ho prosí!

Ježíš chtěl vyjádřit, že se k Bohu můžeme obrátit jako k milujícímu Otci, když potřebujeme pomoc a prosíme v souladu s Jeho vůlí (1. list Janův 5:14). Podle Lukášova evangelia chce Ježíš zdůraznit, že Duch Svatý je tím nejlepším, co Bůh dává těm, kdo ho prosí. Všechny ostatní dobré věci nám dává skrze společenství, vedení a posilu Ducha. Poprvé se toto zaslíbení naplnilo na Letnice, kdy Ježíšovi učedníci přijali Ducha Svatého.

⚓ 6 Závěr, shrnutí

Křesťanský život začíná rozhodnutím odvrátit se od hříchu a následovat Krista. Boží odpověď na toto rozhodnutí je, že (ihned) vylije svého Ducha v hojnosti do srdce obráceného člověka. Takto může nově obrácený zakusit, že Bůh ho přijal jako své dítě. Skrze Ducha může zakusit Boží lásku, klid a moc v boji proti hříchu. Duch naplní jeho srdce, aby mohl milovat své bratry a sestry a další lidi, kteří zatím neznají Boha. Svatý Duch mu pomáhá chápat zdravé správné učení o Kristu a najít jednotu s ostatními křesťany. Žádný křesťan nemusí čekat na křest Duchem svatým poté, co se obrátil, protože se stal Božím milovaným dítětem, kterému Bůh chce dát svou plnost:

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o němž jsem řekl: Přichází za mnou, ale je větší, protože tu byl dříve než já.“ Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. (Jan 1:12-16)

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Také souhlasí, že v některých případech mohou tyto dvě události proběhnout najednou, nebo dokonce křest Duchem může předcházet křest vodou. Takové případy však považují za výjimky a tvrdí, že po obrácení a křtu vodou obvykle musí uběhnout určitá doba až do křtu Duchem, jehož znamením bývá mluvení v jazycích.
2. Bůh chtěl tímto způsobem zjevit svou trojjedinou bytost. Nejprve chtěl zjevit Syna vtěleného v Ježíši. Poslání Ducha svatého až po Ježíšově odchodu mělo být pomocí pochopit, že Duch je odlišnou osobou Trojice.
3. Ačkoli výrazy obmytí druhého narození a obnova v Duchu stojí vedle sebe, vztahují se na totéž, jen zdůrazňují různé aspekty. Toto je dobře známý literární styl nazvaný paralelismus, kdy druhá část výroku doplňuje a obohacuje první: Bůh nám je útočištěm a silou, pomocí v soužení vždy osvědčenou. (Žalm 46:2)
4. Charismatici/ letniční sami v tomto bodě nejsou jednotní. Někteří učí, že když se někdo obrátí, dostane malé množství Ducha a později dostane plnost. Jiní tvrdí, že při obrácení Duch svatý vůbec nepřijde do srdce věřícího, pouze později při křtu Duchem svatým. Samozřejmě jsou v těchto učeních i výjimky.
5. Existence tělesného křesťanství je obvykle založena na nesprávném výkladu 1. Korintským 3:1-4. Pavol nazývá korintské „tělesní“, protože mezi nimi byla žárlivost a svár, které jsou skutky těla. Podle Galatským 5:19-21 ti, co dělají takové věci nedosáhnou Boží království. Korintští se tedy museli z těchto hříchů obrátit. Důvodem, proč jsou nazváni tělesnými není, že nebyli pokřtěni Duchem svatým, ale že mu nebyli poslušní. Proto není řešením modlit se za křest Duchem, ale bojovat proti hříchům.
6. Řecké vyjádření „gennaio anothen“ může znamenat narodit se znovu, i narodit se shora.
7. Podobné vyjádření najdeme v Lukášovi 1:35: Anděl jí řekl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“ V tomto verši sestoupení Ducha na Marii vyjadřuje mocný čin Ducha při panenském početí.
8. V této situaci, stejně jako při obrácení Kornélia můžeme vidět konkrétní použití autority klíčů, které dal Ježíš Petrovi v Mat. 16:19. Ve Skutcích 2, 8 a 10 Lukáš postupně vypráví o rozšiřování křesťanství: Židé z diaspory, Samaritáni a pohané.

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.